

Mladi humoristi

Mudra knjiga smijeha

Mladi humoristi

MUDRA KNJIGA SMIJEHA

Urednik
Gorkić Taradi

Ilustracija i grafička priprema
Goran Radiković

Nakladnik
Udruga Mlada pera

Tisak
Booksfactory, 2024.

ISBN 978-953-8531-02-6

PREDGOVOR

Smijeh je univerzalni jezik koji prelazi granice i spaja ljude, bez obzira na njihove godine, podrijetlo ili životne okolnosti. No, iza svakog smijeha krije se nešto više – mudrost koja nas potiče na razmišljanje, preispitivanje svakodnevice i svladavanje njenih izazova s vedrinom. Zbornik pred vama, **Mudra knjiga smijeha**, upravo je zbirka takvih trenutaka – trenutaka kada smijeh nije samo zabava, već i način da se osvijetle važna pitanja, istine i nepravde s oštrinom, ali i topline.

Ovaj zbornik okuplja radove mladih humorista, onih koji tek kroče stazama pisanja, no već sada pokazuju nevjerojatnu zrelost u prepoznavanju apsurdnog života. Kroz humoreske, pjesme, anegdote i crteže, ovi mladi autori nasmijavaju nas, ali i pozivaju na promišljanje o svijetu oko nas. Njihov svjež, često neočekivan pogled na stvarnost otkriva da humor nije samo sredstvo razonode, već moćno oružje za suočavanje sa svakodnevnim apsurdima.

Projekt "Bit ću faca – bit ću humorista!" stvoren je upravo s ciljem da ohrabri mlade talente da kroz humoristički izričaj izraze svoje ideje, osjećaje i kritička promišljanja. Ovaj zbornik rezultat je tog natječaja, koji je pružio platformu mladim piscima i crtačima da se izraze i pokažu snagu svog talenta.

Udruga Mlada pera iz Čakovca, zajedno s Udrugom hrvatskih aforista i humorista, ponosno vam predstavlja

Mudru knjigu smijeha – zbirku u kojoj ćete pronaći mnogo više od običnih šala. Ovo je knjiga koja slavi humor kao umjetničku formu, ali i kao alat za dublje razumijevanje svijeta.

Neka vas ova knjiga nasmije i nadahne, a mladi autori neka vas podsjetе na to koliko je smijeh važan – ne samo kao izvor radosti, već i kao putokaz prema mudrosti.

Gorkić Taradi
Predsjednik Udruge Mlada pera

Pet najsmješnijih faca Međimurja

Za proglašenje petero najsmješnijih faca Međimurja odabrani su učenici koji su na natječaj poslali aforizme ili humoristične literarne radove koji su nas najviše uspjeli nasmijati ili slikovito objasniti zašto se oni sami smiju. Petero pobjednika izabrano je na temelju njihove sposobnosti da, sukladno svojim godinama, najbolje ostvare cilj natječaja – poticanje kreativnosti i literarnog izražavanja.

Natječaj je bio osmišljen s namjerom da probudi interes za hrvatski jezik i humorističnu književnost kroz igre riječima. Poseban naglasak stavljen je na jačanje ljubavi prema kajkavskom jeziku i dijalektu, kao i na vježbanje moždanih vijuga pri razumijevanju pročitano i napisanog. Pobjednici su se istaknuli sposobnošću da pojačano doprinose jačanju vedrog duha, optimizma i općeg raspoloženja. Njihovi radovi izazvali su nam najširi osmijeh na licu.

Onima koji ovog puta nisu među pet odabranih pobjednika želimo zahvaliti što su itekako dali poseban doprinos ovom natječaju. Nastavite se smijati, stvarati i širite pozitivnu energiju kroz svoj humor i literarne radove! Vjerujemo da je ovo samo početak vašeg puta u svijetu kreativnosti, a vaša želja za pisanjem i humorom će vas sigurno odvesti do novih uspjeha.

Dakle, 5 najsmješnijih faca Međimurja su:

Hana Juras, Nedelišće

Helena Jurković, OŠ Gornji Mihaljevec

Nola Gyöfi, OŠ Nedelišće

Dina Jurišić, OŠ Ivana Gorana Kovačića Sv. Juraj na Bregu

Lorena Kovač, OŠ Domašinec

Povjerenstvo Udruge Mlada pera

Rezultati natječaja za najbolje mlade humoriste

Nakon što je proglašeno pet najsmješnijih faca Međimurja stigli su i rezultati natječaja za naj-face humoriste Hrvatske po odluci žirija UHAH-a.

U periodu od 10. travnja do 10. listopada 2024. Udruga „Mlada pera“ iz Čakovca je u suradnji s Udrugom hrvatskih aforista i humorista (UHAH) iz Splita-Zagreba raspisala natječaj za najbolju humoresku-anegdotu, humorističko-satiričku pjesmu odnosno karikaturu mladih autora iz Hrvatske (od 1. razreda osnovne do 4. razreda srednje škole).

Na natječaj **„Bit ću faca – bit ću humo`rista`!“** su pristigli literarni i crtački radovi sedamdesetak mladih talentiranih pisaca odnosno mladih likovnjaka koji su se na temu humora u svakodnevnom životu izrazili u obliku i načinom kojemu su skloniji, a sve pod vodstvom svojih mentora i profesora. Svi pristigli radovi sukcesivno su se objavljivali na internetskom portalu **Top generacija**

[\(https://www.top.medjimurje.info/category/natjecaj/faca/\)](https://www.top.medjimurje.info/category/natjecaj/faca/)

koju vodi predsjednik Udruge „Mlada pera“ g. Gorkić Taradi. Među radovima prednjačili su učenici nižih razreda osnovnih škola, a većina natjecatelja se izrazila kroz poetske uratke i crtežima. Na natječaj je pristiglo nešto manje humorističnih priča od očekivanja te slabiji

odaziv srednjoškolaca.

Po isteku roka za slanje radova isti su ocijenjeni od strane stručnog povjerenstva UHAH-a u sastavu:

Josip Balaško, književnik, pisac za djecu i mlade, aforist i bivši član povjerenstva LiDraNo-a

Boris Nazansky, književnik, pisac za djecu i mlade, zagonetač, aforist, haidin, glavni urednik enigmatske revije Kvizorama te

Dražan Jergović, koordinator i dopredsjednik UHAH-a, pisac, humorist, glavni urednik humorističko-satiričkog e-magazina *Uh!Aha*.

Povjerenstvo je pregledalo ukupno 73 rada učenika iz 17 osnovnih te 3 srednje škole iz svih krajeva Hrvatske, od kojih su 36 bili crteži i karikature a 37 kraći spisateljski radovi (20 pjesama, 6 kratkih priča, 3 anegdote, 2 basne i 6 misli). Evo odabira:

HUMORESKA-ANEGDOTA

1. Tena Panić: *Više od devet* (8 bodova)
OŠ „Vladimir Nazor“, Đakovo

2. Mihael Moguš: *Ima tih dana* (5 bodova)
PŠ Stipanovci (OŠ Hinka Juhna Podgorač)

3. ~~Dolores Šeputić: *Crna vragolasta maška*~~ (3 boda)
OŠ Žrnovnica

DISKVALIFIKACIJA!

(zbog neposlane suglasnosti roditelja)

- Pohvale: Ela Ivko (XV.gimnazija (MIOC), Zagreb): *U obranu lošim vicevima* i Elena Jandrlić (Hotelijersko-turistička škola Opatija): *Tipična večer* (2 boda)

HUMORISTIČKO-SATIRIČKA PJESMA

1. Matija Sabljak: *Nogometaš* (7 bodova)
III. osnovna škola Bjelovar

2. Fran Barić: *Smrdljivi martin* (5 bodova)
III. osnovna škola Bjelovar

3. Matea Latin: *Moj did Milenko* (4 boda)
OŠ Šijana Pula

- Pohvale: Mara Grilec (OŠ Josipa Broza Kumrovec): *Moj pas* i Ruđer Horvat (OŠ Trsat Rijeka): *Gluposti* (2 boda)

ŠALJIVI CRTEŽ-KARIKATURA

1. Filip Jovinac (8 bodova)
OŠ Ladimirevci

2. David Vranjković (7 bodova)
OŠ Ladimirevci

3. Ema Kodba (3 boda)
OŠ Ivanovec

- Pohvale: Nika Tomašek (OŠ Ivanovec) i Sara Gradinjan (PŠ Ivanovci - OŠ Ladimirevci) (2 boda)

Kratka priča Marcele Mihanović *Ane i zlatna krava* je vrlo poznata i stekao se dojam kod povjerenstva kao da je odnekud prepisana (plagirana) pa je usprkos neospornoj književnoj vrijednosti izuzeta iz konkurencije natječaja. Bilo je nekoliko simpatičnih radova koji su bliži japanskim kraćim oblicima poput haikua, hajge ili senrjua te nekoliko jednorečeničnih zapažanja koji su poput statusa na društvenim mrežama najsličniji sentenci odnosno ironiji. Nekoliko pjesama, iako vedrog karaktera i optimistične, nisu imale dovoljan naglasak na humorističnosti već ponajprije motivacijski značaj, što je pohvalno ali izvan zadanih okvira i propozicija natječaja. Jedan dio pričica izražavao je ljubav prema prirodi ili kućnom ljubimcu, pjesmice su na tragu basni, što dakako nije imalo humorističnu konotaciju pa iako stilski i literarno na zavidnoj razini a većina pisana na dijalektu, nisu mogle biti nagrađene. Jedan učenik se u svojoj priči efektno izrazio na tragu aforizma: „Trenirao sam mjesec dana i može se reći kako sam bio najgori u klubu, čak sam i na treninzima bio na klupi jer sam toliko bio loš.“, što je potencijal za daljnje pisanje u tom smjeru opažajući i izdvajajući iz konteksta mudru a satiričnu misao. Neke pjesme su bile na tragu svojevrsnih školskih himni, s pokojim upotrebljivim sloganom, sličnih negdašnjim budnicama koje izražavaju revolt i bunt prema instituciji škole, što je odraz kapitalističkog društva. Simpatične su bile pjesmice posvećene bratsko-sestrinskom odnosu, ali bez humoristične note. Većina poslanih karikatura/crteža još je u početničkoj fazi jednostavnosti, što je i očekivano za vrlo malu dob njezinih autora. Svakako preporučujemo daljnji rad i usavršavanje

talenta.

Od nagrađenih humoresaka-anegdota Tena Panić i Mihael Moguš su ponudili zaista humorističnu prozu bez konkurencije za jednog osnovnoškolca, stilski i književno potpuno pogođena tematika i izričaj. Rad Dolores Šeputić je vrlo dobar, zadovoljena je forma i humoristični izričaj, dinamična radnja s naglaskom na sukobu generacija. Dodatnu draž šaljivosti daje izvorni čakavski dijalekt te nesvakidašnja sintagma iz naše svakodnevice „baba prozoruša“ (aluzija na *Big Brother* špijuna) koje se ne bi postidjela ni odrasla osoba. Nažalost, zbog nedostavljene suglasnosti roditelja iz OŠ Žrnovnica priča autorice je morala biti diskvalificirana. Pohvaljena Ela Ivko dala je cinični osvrt na suvremeni humor i esejističkim pristupom je ukazala da se humor krije i u zagonetkama, dok je Elena Jandrlić jedina napisala dojmljiv epigram. Prvoplasirana pjesma Matije Sabljaka kratko, jasno i ironično objašnjava kako u moderno vrijeme u kojemu živimo sve se manje cijeni znanje, a sve više novac i slava, a toga su svjesni i naši najmlađi, nažalost. Fran Barić je humoristično i efektno zabavio svojim rimama pružio zabavan doživljaj iritantnog kukca koji ometa koncentraciju učenika na nastavi. Matea Latin je vješto upotrijebila istarsku čakavštinu slikovito opisavši u kratkim crtama svog djeda u trenucima opuštanja s blagom kritikom njegovih mana. Pohvaljena Mara Grilec napisala je gotovo pa dječji epigram, dok je Ruđer Horvat napisao vrlo zrele i slojevit satirične pjesme s jasnom kritikom upućenom odgovornima manirom iskustvenog vizionara. Karikatura Filipa Jovinca je najbolja ponajprije zbog

busanja „JA“ na prsima, jer je crtežu dalo posebnu efektnost i parodiju jer navodi da se autor među vršnjacima zasigurno nameće kao vođa. Ostale nagrađene i pohvaljene crtačke radove od ostalih razlikuje stil crtanja, prijelazi između linija, sjenčanja, obrisi, disproporcije i sl., čime je očigledan napredniji stupanj likovnog izričaja te u autorima prepoznata autoironija i sklonost ismijavanju.

Nagrade najboljima, koje osigurava Udruga hrvatskih aforista i humorista, sastoje se od: diplome za 1., 2. i 3. mjesto, pohvalnica, dječjih knjiga, humorističkih časopisa, enigmatske revije, školskog pribora te uvrštenja u posebnu rubriku mladih talenata u sljedećim brojevima e-magazina *Uh!Aha*.

Čestitamo svima nagrađenima a svima zahvaljujemo na sudjelovanju!

Povjerenstvo UHAH

Više od devet

Pet, šest, sedam... ma tko bi ih uspio sve nabrojati! No frajerima poput mene sasvim sigurno pristaju neki opasni i egzotični ljubimci. Ali, opet nema smisla. Moda oko izbora životinja danas, vrlo je promjenjiva. Kad bolje razmislim, jedan dan sam frajer ako imam kameleona, a nakon nekoliko dana s njim ispadnem totalni luzer. I sad ti budi pametan! Ali siguran sam da bi novi ljubimac bio poput magneta kojim bi s lakoćom privlačio pažnju djevojaka. Bar zbog toga vrijedi pokušati pa krećem u akciju. Opet. No od najave sulude ideje do njene realizacije mogao bi proći i pokoji mjesec maminih monologa i tisuću i jednog pokušaja da me odgovori od nauma.

Kada sam bio malen, prve životinje kojih se sjećam u našem dvorištu bile su kokoši i gospodin „opasni“ pijetao. Baka me uvijek *forsala* da s njom idem sakupljati jaja u kokošinjac. Na ulasku u kokošinjac uvijek smo vodili pravu borbu - živčani me pijetao gledao iz prikrajka i samo čekao svoju priliku za napad. No bio sam mudriji pa sam se naoružao starom metlom i unatoč strahu, priželjkivao trenutak da ga mlatnem po klimavoj nozi. Kokoškama sam prilazio sa strahopoštovanjem jer toliko buke i visokih tonova mogao sam čuti samo kada su mami prijateljice dolazile na kavu. A onda je jednoga dana ekipa iz kokošinjca mistično nestala. Na moj upit gdje su, baka je odgovorila da su sada na boljem mjestu, a ja sam pomislio da ih poklonila susjedi Anuški. Istina je bila puno gora. Već sam za nedjeljnim ručkom shvatio o čemu se radi i istog

trena ostao bez apetita.

Prepričavala mi je mama da sam kao trogodišnjak uvijek u večer, kada se smrači, proganjao krijesnice. Unatoč enciklopedijama i knjigama o prirodi koje sam do sada pročitao, još uvijek nisam shvatio zašto te bube svijetle. Važno je da mama ima fotografiju mene na kojoj sam si ljepljivom trakom zalijepio baterijsku lampu za stražnjicu. Sigurno sam bio manje fora od svjetlećih letača, no mama tvrdi upravo suprotno. Sreća je u tome što sam samo želio imati tur koji svijetli, no ne sjećam se kako je prošla ideja o letenju. Vjerojatno mi se sreća osmjehnula jer bi se mama već hvalila fotkama na kojima imam zagipsanu nogu.

Sjećam se da sam istog ljeta na bakinoj ruži spazio jednu zelenu, čupavu gusjenicu. Danima sam ju nosao u plastičnoj čaši i jednog sam ju dana zaboravio u sestrinoj sobi. Sestra je zbog toga mjesec dana spavala u maminom i tatinom krevetu, a ja sam još dugo slušao mamine monologe i sestrine jadikovke. To mi je bila dovoljna kazna.

Volio sam s listova krumpira sakupljati bube zlatice i čuvati ih u tatinoj sokni broj 45. Baka je bila sretna jer je krumpir bio bolji no ikada, a mama je bila manje sretna jer je spomenuta sokna začepila filter na perilici rublja pa je masno platila njezin popravak. Jednako masno platio sam i ja kaznom dvotjednog čitanja knjige s najviše stranica koju je pomno odabrala iz gradske knjižnice.

Kao petogodišnjaku, moje su lovačke vještine bile tek u začetku. Tatu sam promatrao kako vadi gliste za pecanje iz zemlje pa sam se i sam okušao u tome. Budući da nisam pronašao tatin alat kojim je to radio, mamina lopatica za kolače poslužila je svrsi. Gliste sam sakupljao u staru, kartonsku kutiju od tenisica koju sam jednu večer ostavio vani na kiši. Te su se večeri gliste izvukle, ali tata ih je dohvatio već iduće subote. Susret s mamom, nakon što je shvatila za što mi je poslužila njezina lopatica za kolače, neću prepričavati.

Moja baka, iako ćorava k'o krtica, jednog je proljeća spazila ćuka na našem orahu. Vraga bi ga spazila da se nije glasao kao kad učiteljica kredom zaškripi po školskoj ploči! Kažu da to pernato stvorenje donosi sreću. Bar su me tako tješili kada mi se njegov smrdljivi curak slio niz kosu. Dva sam sata, plačući i s mučninom u stomaku, jurio po kući i tražio milost da mi netko to obriše s glave. Sestri je ovo bilo jako zabavno, ni ostalima nije bilo drugačije, a imao sam dojam da su me namjerno pustili da se mučim kako bi mi se osvetili za sve "nestašluke" s mojim ljubimcima.

Od krilatih životinja imao sam i svog plavušana, malog papagaja. Dobio sam ga na tomboli na izložbi malih kućnih ljubimaca. Svaka ulaznica sudjelovala je u izvlačenju za glavnu nagradu, a baš se na moju zakačila luda sreća. Uz papagaja sam dobio i malu, bijelu krletku u kojoj je bilo ogledalce, nekakav limeni zvončić, hranilica iz dva dijela za zrnje i vodu te nekakva šarena grančica na kojoj je moj plavušan, službenim imenom Kiki, stajao. Susjed mi je rekao kako se te papagaje može

naučiti i pričati, no moj je, od svih jezika, pričao samo svahili. Rado sam ga puštao van krletke da leti po kući, a samo je jedan otvoreni prozor bio više nego dovoljan da petama, pardon, krilima da vjetra. I dan danas se nadam da je uhvatio neku rodu za vrat pa skupa s njom odletio u tropske krajeve.

Kada sam imao deset godina, nakon višemjesečnog „piljenja“ staraca, dobio sam dva hrčka. Bijelog sam nazvao Tiki, a sivog Hrčka. Za Tikija sam napoprečke zaključio da je mužjak jer je stalno sjedio u kutu kaveza i jedva davao znakove života dok ga je Hrčka zatrpavala piljevinom i gađala sjemenkama suncokreta. Mudro sam zaključio da je ona ženka. No unatoč njihovoj slatkoći, najviše me uveseljavalo njihovo trčkanje u velikom, plastičnom kotaču. Moj zvučni i vizualni užitak nije bio vremenski neograničen. Nakon 22 sata više nisam uživao, ali oni se nisu obazirali na mene. U inat mom negodovanju, kroz kotač su provukli kilometre i kilometre, a podočnjaci i besane noći postale su normala. Srećom, životni vijek tih krznaša nije dug pa su tako u našoj obitelji proveli „svega“ četiri Božića.

S jedanaest godina ubakinoj sam bašči pronašao puža. Svim silama sam ga htio izvući iz kućice jer sam bio siguran da mu je tijesna i preteška. Dok se gostio listom bakine zelene salate, zgrabio sam ga i pokušao iščupati iz kuće, ali bio je toliko ljigav i sluzav da nisam uspio. Jedva sam dočekaao pomilovati sestru po kosi takvim rukama, a jednog malog puža golaća stavio sam joj krišom u džep jakne. Sudbina tog puža ostala je do danas nepoznanica.

Kad se sjetim samo kako sam u nekoj prastarjoj, keramičkoj zdjeli iz doba grčke prapovijesti pronašao muljavu, barsku vodu punu ličinki koje su bile nalik sitnim crvićima. Prebacio sam ih u maminu teglu za šećer i skrio u svoju sobu. Posve sam zaboravio na njih sve dok se jedno jutro nisam probudio uz mamin vrisak jer je pomislila da imam neku tešku kožnu zaraznu bolest zbog koje ćemo svi morati u izolaciju, ja ću propustiti mjesec dana škole. Uopće nije zvučalo loše! Ali, loše je zvučala mamina dernjava i niz monologa koji su uslijedili kad je shvatila da su u pitanju komarci i njezina tegla za šećer.

Onda sam starce molio da mi nabave mačku. Ta mala, divna, pufasta stvorenja – ma tko im može odoljeti! Dobio sam Mašu, dvomjesečnu perzijsku mačku, crnu kao ugalj. Osim na maminom novom baršunastom kaputu i tatinom novom Varteks odijelu, dlake su u našoj kući bile ukras na svim lokacijama. Gosti koji su dolazili su bili uvjereni da negdje na tavanu skrivamo Jetija pa su svoje dolaske razrijedili. To ni nije bilo toliko loše. Teta Maruška je danima pljuvala po podu i bježala u svoju kuću kad god bi na plotu ugledala našu Mašu kako se sunča. Kasnije su mi objasnili teoriju o crnoj mački i nesreći. Tada sam poželio da naša Maša jedan od svojih devet života provede u Škotskoj jer tamo su sve mačke sretne i dobrodošle bez obzira na boju dlake. Mašin život u našoj obitelji trajao je ravno tri njena. Prvi je iskoristila kada je pala s oraha točno pred noge poludivljeg susjedovog psa, drugi je iskoristila u borbi sa štakorom koji je zalutao u naše dvorište, a treći je

ostavila pod kotačima dostavnog vozila. Ne želim više o Maši. Nadam se da razumijete.

Nakon višemjesečnog žalovanja, odlučio sam da želim psa. Tata je bio za, ali mama je bila tvrd orah i pregovori su napredovali puževim koracima. No, baka kao baka, pojačala je naš tim i obvezala se sakupljati smrdljive „nagazne“ po dvorištu. I tako nam je stigao Bero - zaigrani bokser smeđe boje kao djedova krema za laštenje cipela i pomalo smiješne, asimetrične njuške. U prvih pola godine njegova života kod nas, promijenili smo dosta namještaja po kući i kupili zavidan broj nove obuće. Srećom, u trgovini obućom radi mamina dobra prijateljica pa nam je uglavnom uvijek obračunavala neki popust i djelomično spašavala situacije, ali ne i mene maminih monologa.

Mama je bila svjesna „pojačanih“ troškova života, ali Bero je ipak imao najljepši pseći život i maksimalnu ljubav svih članova naše obitelji. A ja, ja sam za kišnih dana u školu išao s blatnim printom Berinih šapa na hlačama, majici i jakni kao podsjetnik da me vjerno čeka doma. Kada sam porastao i proslavio svoj petnaesti rođendan, Bero je uginuo. Toliku tugu i neku prazninu u sebi nikada nisam osjetio. Za uspomenu, ostalo mi je nekoliko naših zajedničkih fotografija, prazna košara u kojoj je spavao i pokoja crvena točkica na nogama od ugriza buha. Iako su točkice ubrzo nestale, moje sjećanje na Beru nikada neće.

Nakon poduže faze tugovanja i proširenog društva nestašnih vršnjaka, počeo sam pratiti trendove. U

strogoj tajnosti nabavio sam tri barske kornjače. Najveća je vjerojatno bila tata, srednja je u svemu uvijek bila prva i izgledala je kao svima šefira pa sam pretpostavio da je bila mama. A najmanja, koja je pola dana bila naopako na oklopu i sunčala noge, bila je, bez sumnje, kći. S obzirom na moj buran društveni život, jednoga sam dana zaboravio nahraniti obitelj Kornimir, a kada sam ih se sjetio, više ih nije bilo. Vjerujem da si i oni, trbuhom za kruhom, krenuli za Njemačku.

Par dana nakon emigracije obitelji Kornimir, dvorištem nam je prošetao Ježurka Ježić - prilično veliki primjerak s jako ostrim i tvrdim bodljama (znam iz vlastitog iskustva). No nakon što je popio mlijeko iz zdjelice, uputio se u nepoznatom smjeru i nije više svraćao k nama. Valjda je nanjušio da nismo neka familija u kojoj bi se isplatilo ostati. Ili je možda obitelj Kornimir proširila tračeve o meni...

Uglavnom, ako sam nekog ljubimca nenamjerno preskočio u ovom nabranjanju, nema veze. Svi su oni bili jednako važni sudionici mog bezbrižnog djetinjstva.

Za godišnjicu braka tata je mami odlučio kupiti novu bundu. Ona se, kao i svaka srednjovječna žena, razveselila tatinim poklonom misleći da je budna od pravoga krzna. No, tata i ja joj zapravo nikada nismo rekli da smo ju kupili kineskoj trgovini te da je po sirovinskom sastavu više plastična i manje fantastična. Tom smo kupovinom svi dobro prošli: činčile su preživjele, mama blista od sreće, tata je bio sretan jer nije potrošio puno para, a ja sam bio najsretniji jer smo

poslije skoknuli u McDonalds i dobro se najeli i to prije ručka. Valjda su male tajne sastavni dio naše obitelji baš kao i tajni životi svih naših kućnih ljubimaca koje sam do sada imao... devet, deset, jedanaest..... Ma recimo, više od devet! Ali, kako sam na početku najavio - krećem u akciju. Načuo sam da su sad curama fora tarantule i ostali pauci... Spreman sam na mamine monologe!

Tena Panić, 7.razred
OŠ „Vladimir Nazor“, Đakovo
Mentor: Maja Vuka, prof.

Tia Đurakić, 4.razred
PŠ Ivanovci (OŠ Ladimirevci)
Mentorica: Ana Coha

Plava kosa

Bok, ja sam Milana. Imam najbolju prijateljicu Janu. Jana ima predivnu, prirodnu, plavu kosu. Ja sam oduvijek imala želju obojiti kosu u plavu boju.

Jednog dana odlučila sam otići u frizerski salon. Rekla sam frizerki da mi oboja kosu u plavu boju kako bih izgledala kao kraljica. Frizura je napokon bila gotova, a kad sam ju pogledala ostala sam u šoku. Kosa mi je bila kraljevsko plave boje! Pa kako da mi kosa sada bude plava. Kako da kažem frizerki da sam htjela plavu (žutu) kosu...

Svaki put kada bih se pogledala u ogledalo vidjela bih borovnicu. Janina kosa nije prirodno plava. Ona se isto bojala. Sad jedino mogu obojati kosu u crno.

Tonka Keran, 5, b
OŠ Dobri, Split
Mentorica: Katarina Pleić

Tamara Ignjac, 4.razred
PŠ Ivanovci (OŠ Ladimirevci)
Mentorica: Ana Coho

V školi na tjelesnome

Mej je lepo na tjelesnome, igramo se graničare, lovice, nogometa, se i svašta. Al dok se igramo nogometa onda si dečkeri poludiju pa se nagajaju i bežiju za loptom kaj kokoši za jednom glistom. Mej je to smešno dok se svadiju za jednu loptu, čija je , ko ju je hitil pa onda sam govoriju kak je njihova ili kak neje njihova. Al dok jedna pucka, a to je Dora, veli dost, onda je stvarno dost, si ju onda posluhneju . A ve je i ove priče dost.

David Krznar, 4.b
OŠ Ivana Gorana Kovačića Sv.Juraj na Bregu
Učiteljica : Jelena Dokleja

Sara Gradinjan, 4.razred
PŠ Ivanovci (OŠ Ladimirevci)
Mentorica: Ana Coh

Posao iz snova

"Hej, Auguste! Što želiš biti kad odrasteš?" upita me mama.

JA: "Hmmm, nisam siguran! Koje su opcije?"

"Nema opcija, možeš biti što god želiš!" nasmiješi se mama.

"Znam!" uzviknuo sam. "Bit ću dinosaur!"

Mama: "Hehehehe, u redu!" nasmijala se mama.

3 godine kasnije

Ja: "Mama, mama, želim postati nogometaš!"

Mama: "U redu upisat ću te u NK „Šokadiju“, ali kad napuniš 7 godina."

1 godina kasnije

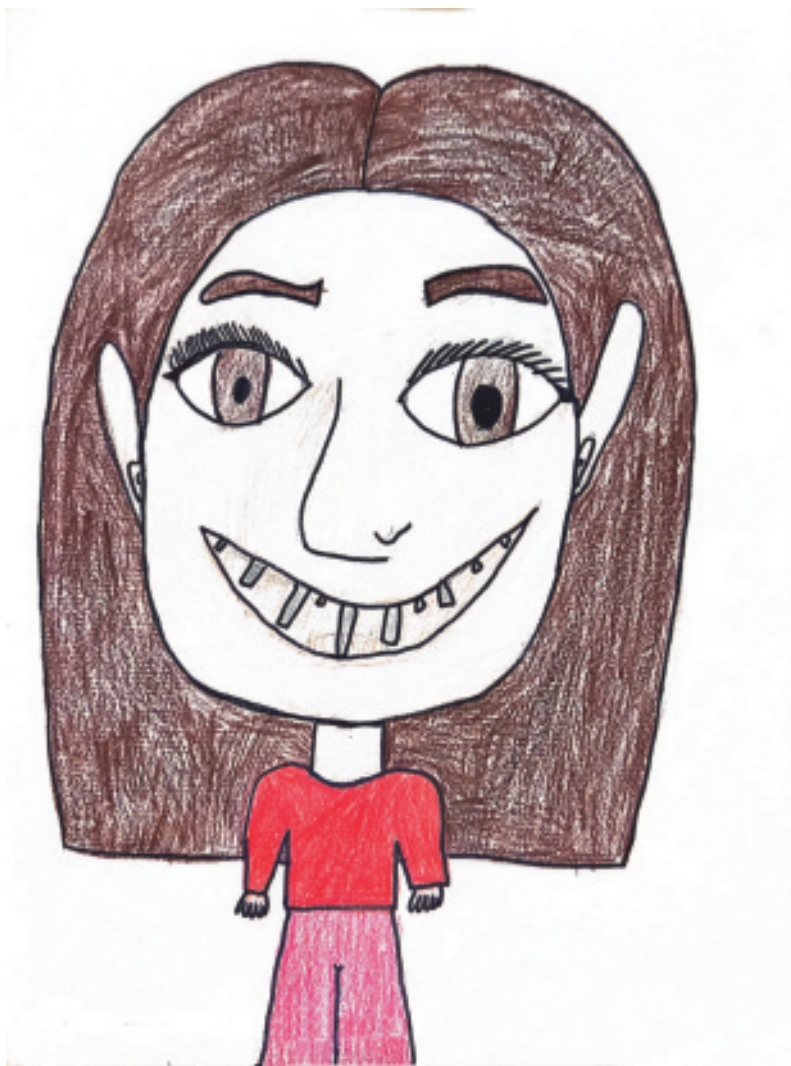
Ja: "Mama, jedva čekam, sutra mi je prvi trening!"

Došao sam na trening i malo sam se bojao. Trenirao sam mjesec dana i može se reći kako sam bio najgori u klubu, čak sam i na treninzima bio na klupi jer sam toliko bio loš. I svaki put u svlačionici su me zezali da bih trebao ići na balet. Samo me jedan dječak ohrabrivao i to mi je davalo snagu da se više trudim i ustrajem. Ignorirao sam hejtere kojih je bilo dosta, te sam nastavio trenirati. Jedan od najgorih je bio moj vlastiti otac koji me stalno zezao. No, ubrzo sam mu pokazao i postao sam kapetan.

10 godina kasnije

I gol, gol, gol, gol, gol, gol, gol. Imamo novog Modrića! O, moj Bože, kako prekrasan gol i to mu je 1500. Svaka mu čast. August Obrovac je definitivno najbolji nogometaš svih vremena. (Ja sanjam!)

August Obrovac, 7. razred
(tekst napisan u 6. razredu)
OŠ Mijata Stojanovića, Babina Greda
Učiteljica: Danijela Miškulin

Paulina Đurđević, 4.razred
PŠ Ivanovci (OŠ Ladimirevci)
Mentorica: Ana Coha

Ima tih dana...

Ima tih dana kada mi ništa ne ide po planu i samo se hvatam za glavu. Ima tih dana kada ustanem na lijevu nogu i samo se potepem po podu. Ma dođu tako i ti neki dani sivi kada se Mihaela za sve krivi. Evo na primjer danas je baš takav dan. Knjige sam u školu zaboraviti ponio pa su mi danas falile, a zapravo mame su za to krive jer ih nisu u torbu stavile. Lijepo sam rekao svojoj mami nakon što moju zadaću napravi da sve knjige u torbu stavi, a izgleda da se ona malo luda pravi. Ima tih dana kada se ni moja soba sama neće pospremiti, jednostavno se pravi luda kao da ne vidi te papiriće i razbacane igračke svuda. Ma dođu i ti dani kada te čaše od soka neumorno u mojoj sobi danima stoje jer sići same dolje uopće nemaju volje. Danas mi je isto takav tmuran dan jer kopačke same se nisu htjele oprati i izaći van. Stvarno ne razumijem, to vrijeme tako brzo leti, a nitko sam da se nešto raditi sjeti. Možda ću ipak sam morati zasukati rukave i pokazati svima kako se to čini, jer ionako u ovoj priči Mihaela se za sve krivi...

Mihael Moguš, 4. razred
PŠ Stipanovci (OŠ Hinka Juhna Podgorač)
Mentorica: Monika Mužar-Kos

Nina Berečić, 4.razred
PŠ Ivanovci (OŠ Ladimirevci)
Mentorica: Ana Coha

Mačka

Jedna je mačka bila malo hu-hu, nije znala kako se zove.
Jurila je gradom, žurila je i hitala, knjige je čitala,
Pa opet skitala i svakog je čovjeka pitala.
Odjednom mačka tup!!
Zaleti se u stup.
Odjednom se sjeti svojeg imena, odjednom kaže: Ja se
zovem Milena!

Petar Mavrin, 4. razred
PŠ Miklavec

Marin Pavošević, 4.razred
PŠ Ivanovci (OŠ Ladimirevci)
Mentorica: Ana Coha

U obranu lošim vicevima!

Šuška se okolo da imam „loše fore“. To nije istina, ali uzmimo da jest. I loše fore zaslužuju svoje mjesto pod suncem, stoga ih ovim tekstom moram braniti.

Ali što mogu kad se neki suludi kalambur ili dosjetka rodi u mojoj glavi u najnezgodnijim trenucima na riječi mojih sugovornika? Bila bi nepravda prema njima da ih ostavim neizgovorene. I oni imaju svoja prava! U slučaju da ne znate, kalambur je igra riječima koja se temelji na glasovnoj sličnosti, a značenjskoj različitosti (primjer: „Šta koristi štakor isti“ [Wikipedia]). Moji primjeri: „Jedva je dva“ (kada je jedva dva sata), „Soldati ideju, sol dati Ideju“ (soldati ideju - idu vojnici, sol dati Ideju – naredba da netko osobi po imenu „Idej“ da sol). Ne radi mi mozak. (Nadam se da ste i sami sad već došli do ovoga: Nerad i mimoza (k)). Iskušajte se, zabavnije je hodati Zemljom kao kalamburist.

Dok je nesporno da svatko uživa kada čuje neki novi izvrstan vic, problem nastaje kod loših i prosječnih viceva. Je li veći rizik u društvu ispričati loš vic ili jedan osrednje dobar? S osrednjim vicem slušatelj ne zna šta da radi. Nema dovoljno očajnog materijala u sebi da ga svrsta u kategoriju „tata vic“ i time se legitimno, iz srama, nasmije količini gluposti u njemu. A opet, nije dovoljno dobar da mu istisne zrak iz pluća i da ga napadne smijeh koji ga tjera na neminovno pljuvanje

pića. Stoga slušatelj ne zna kako da se postavi, gdje da stavi ruke, kolika količina smijeha je prihvatljiva i pita se ima li on uopće dovoljnog glumačkog talenta da se izvuče iz te gabule. Uistinu nezavidan položaj. Osobno bih puno radije čula loš nego osrednji vic. Slijede moji argumenti:

1) Porast ega - pri apsorpciji loše šale, slušatelj povjeruje da su njegove bolje (što bi ujedno autore istih činilo dobrotvorima – „Ljepota je u darivanju“)

2) Razbijaju led - jednom me prilikom na prvome spoju, a prvi spojevi su često neugodni, dečko upitao slušam li Brkove, misleći na bend, a ja mu ponosno odgovorih: „Ne, brijem ih.“ Neugode više nije bilo. A ni druga spoja.

3) Ukazuju na hrabrost i autentičnost njihovog autora – okružite se takvim ljudima! Ako Vam netko ispriča loš vic, pitajte ga za broj.

Valja naglasiti da pri stvaranju loših šala ne vrijedi princip „Ispeci pa reci“. Ne, to je krivo. Što ih manje pečeš, što su siroviji, to su bolji. Nadalje, loše šale bolje se primaju u ozbiljnim situacijama gdje su najmanje očekivane. Dakako, dulje se pamte. U slučaju da odaberete taj životni put, ostat ćete zapamćeni i nećete požaliti.

Moji mi se vršnjaci čitav život rugaju, ali ja neću posustati od stvaranja novih viceva i nikada neću povjerovati da ljudi ne vole loše fore kada je najčešća

izgovorena rečenica u našem razredu: „Nos ti posran.“

Ela Ivko, 4.a
XV.gimnazija (MIOC), Zagreb

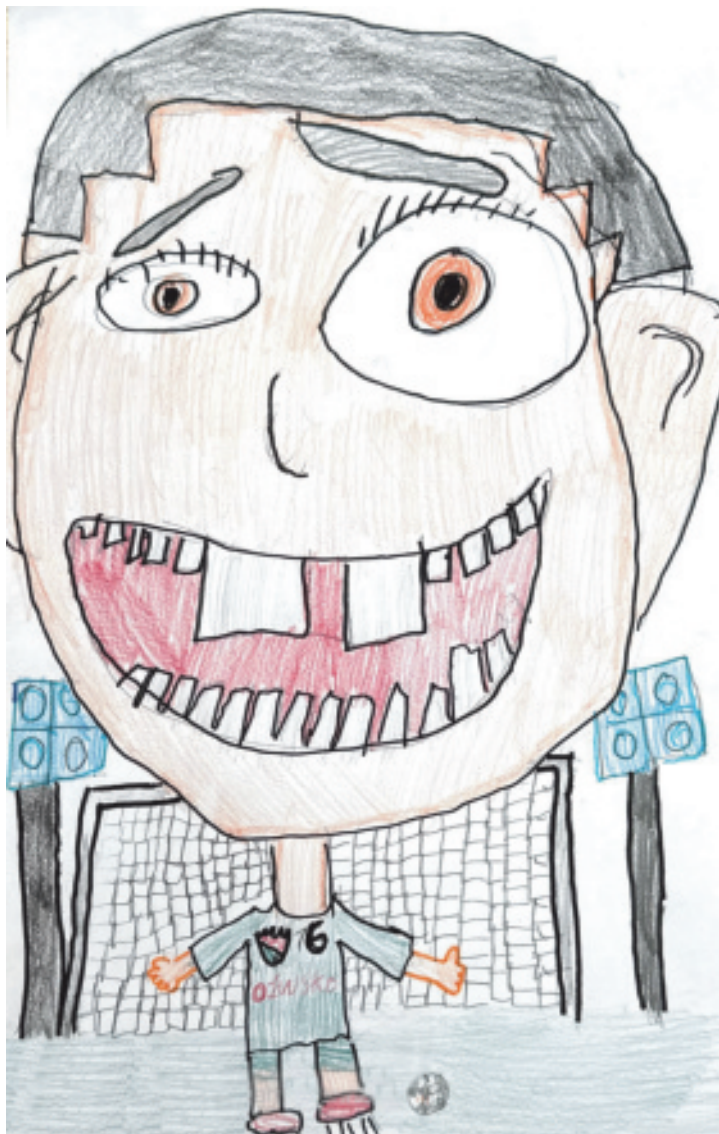

Ivano Magić, 4.razred
PŠ Ivanovci (OŠ Ladimirevci)
Mentorica: Ana Coha

Nogomet ili bicikl

Moj brat i ja često igramo nogomet.
Tuj i tam se posvadimo.
A dok se posvadimo,
Tata veli van dvije minute.
Ak se jako posvadimo,
Mama nam zeme loptu.
Dok mama zeme loptu,
Vozim bicikl.
Bicikl vozim hitro
I onda moj brat će voziti bicikl.

Noa Sušec, Klanjec

Dorian Greganić, 4.razred
PŠ Ivanovci (OŠ Ladimirevci)
Mentorica: Ana Coha

Zmogled

Na zmogled vse fino diši,
Ki se priroda iz sna budi.
Rožice cvetejo,
Ftičeki popevlejo,
Žabice krekečejo.
Vse sunce von vleče,
Soki se hitro rad sleče.
Joko je lepo na zmogled,
Živimo na bregi pa mammo lepi pogled!

Nikola Regvat, 1. razred
OŠ Josipa Broza Kumrovec
učiteljica: Marina Sušec

Lea Vinogradac, 4.razred
PŠ Ivanovci (OŠ Ladimirevci)
Mentorica: Ana Coho

Žobe v grobi

Prišla je zmogled
Žjoj i žobe v nošo grobo.

Soki den kad nuč se spusti
Žobji orkestar se zbudi.

Mama veli vreme je pojti spot.
Ležim, obračam se, zaspoti nemrem
Jer žobji koncert stoti neče.

I tak soko večer žobji orkestr
Snejo mi remeti!

David Staroveški, 1. razred
OŠ Josipa Broza Kumrovec
učiteljica: Marina Sušec

Shannea Konjušak, 3.razred
PŠ Ivanovci (OŠ Ladimirevci)
Mentorica: Ljiljana Marinjak

Simpatija

Danas je poseban dan,
U glavi imam vrlo detaljan plan.
Kupio sam trinaest ruža jer je dobra i fina,
i to je točno koliko godina ima.
Danas joj je rođendan,
Pa i meni vrlo dobar dan.
Nadam se da će ranije doći,
Kako bi moje iznenađenje moglo proći.
Bilo je pet do osam. Meni je zujalo u glavi,
A ona nikako da se pojavi.
Nisam ju niti mogao čuti,
Ali nadam se bit će više sreće drugi put.

Mia Širola
OŠ Šijana Pula
Mentor: Vladimir Papić

Teo Đurković, 3.razred
PŠ Ivanovci (OŠ Ladimirevci)
Mentorica: Ljiljana Marinjak

Moj did Milenko

On spava vani
i zato nanke ne mari.

Cigareta u ustima vlada
već od doba mlada.

Voli svog breka više od
bilo čega.

Stalno puši,
dok ga brek po nogi njuši.

Cigareta rabi bit u žepu,
a pepeo na brekovom repu.

Na brižnu nonu više,
a meni priča priče.

On svašta obeća,
ali se toga brzo ne sjeća.

Matea Latin
OŠ Šijana Pula
Mentor: Vladimir Papić

Pavel Đurđević, 3.razred
PŠ Ivanovci (OŠ Ladimirevci)
Mentorica: Ljiljana Marinjak

Nogometaš

U školi svakim danom znanja
sve više mojom glavom treba teći.
A meni se čini
da mladi nogometaš postati
bliže je mojoj budućoj sreći.

Matija Sabljak, 3. c razred
III. osnovna škola Bjelovar
Mentorica: Nataša Brekalo

Eva Vidaković, 3.razred
PŠ Ivanovci (OŠ Ladimirevci)
Mentorica: Ljiljana Marinjak

Traktorist

Susjedi dragi žao mi je jako
što kukuruze vaše pogazih samo tako.
Da je traktorist biti lako,
bio bi to baš svako!
Zato moj tata susjedu kaže:
"Evo pivce za živce!"
Susjed glavom klima,
a tata kaže:
"Susjed, jel štima!"

Luka Cafuk, 3. c razred
III. osnovna škola Bjelovar
Mentorica: Nataša Brekalo

Eva Magić, 3.razred
PŠ Ivanovci (OŠ Ladimirevci)
Mentorica: Ljiljana Marinjak

Vatrogasac

Volim biti vatrogasac mali,
jer se s vodom i brentačom on bavi.
Šprica, štrca i limenku gađa,
pa ponekad oko svega
nastane svađa.
A na kraju za trud svoj
dobije i jedan broj.
Po kobasu sočnu tad otići može.
O kako je vatrogasac dobro biti
mili Bože!

Roko Ivanović, 3. c razred
III. osnovna škola Bjelovar
Mentorica: Nataša Brekalo

Emanuel Golemac, 3.razred
PŠ Ivanovci (OŠ Ladimirevci)
Mentorica: Ljiljana Marinjak

Bicikl

Koja je sreća naučiti voziti spravu tu,
i pokupiti od obitelji pljesak i sreću veliku.
Kaciga na glavi, štitnici i tene,
a onda puf i tres odjednom krene.
Ozbiljni i zabrinuti trče svi prema meni,
a ja brzo na noge i opet
kreni, kreni!
Zar nije smiješna igra ta
koja se ponavlja generacijama?

Cvita Kranjčević, 3. c razred
III. osnovna škola Bjelovar
Mentorica: Nataša Brekalo

Lora Bujanić, 4. b
OŠ Ivanovec
Mentorica: Vera Fučko

Smrdljivi martin

Ta buba u jesen glavna je faca,
koja grozan miris nama baca.
Zelene i smeđe on je boje
i često u razredu ometa
misli moje.
Ali nas i nasmije sve
kada zazuji u letu
i pronađe otvoreni prozor
kao izlaznu školsku metu.

Fran Barić, 3. c razred
III. osnovna škola Bjelovar
Mentorica: Nataša Brekalo

Ema Kodba, 4. b
OŠ Ivanovec
Mentorica: Vera Fučko

Đaci, totalni luđaci

1. Mi smo đaci, totalni luđaci!
Na ovu školu pogled baci:
mi smo đaci, iz škole luđaci.

2. Mi smo đaci puni mašte,
našoj mašti nema kraja.
Glasno usklikne Maja!

3. Mi smo đaci koji vole školu,
mi ne gledamo na sat.
Ne čekamo da prođe školski dan,
nego želimo da nam svaki bude ludi kao san!

4. Mi smo đaci prvi humoristi.
Kada kažemo šalu malu
smijehom probudimo svu djecu zaspalu.
Mi smo đaci, totalni luđaci!

Mateo Kerhat, 4. razred
PŠ Stipanovci (OŠ Hinka Juhna Podgorač)
Mentorica: Monika Mužar-Kos

Nika Tomašek, 4. b
OŠ Ivanovec
Mentorica: Vera Fučko

Ludi ljudi

1. Mi smo ljudi pomalo ljudi neka znaju svi,
šašavi smo, pametni smo kao sove u šumi.
2. Gdje god jesmo, šalimo se mi,
da smo malo čaknuti, to već znaju svi.
3. Stalno negdje žurimo, skroz nešto jurimo,
zvijezde bi da dohvatimo, sve želimo da
posjedujemo.
4. Sve to smisla nema, bez radosti i veselja.
Za igru djeca mi smo, a za učenje nismo.

Josip Krajner, 4. razred
PŠ Stipanovci (OŠ Hinka Juhna Podgorač)
Mentorica: Monika Mužar-Kos

Tia Leček, 4. b
OŠ Ivanovec
Mentorica: Vera Fučko

Gluposti

Ima li išta tužnije od pjesnika bez inspiracije?
Naravno, osim ratova i gladujuće nacije.
Ali nema veze, od toga ništa nije bitno
u usporedbi s izborima sve je tako beznačajno i sitno.

Otmice, kriminal, droge, genocid i tome slično,
to je tako glupo, u usporedbi s onom slavnom:
Političari, uvredu ne primajte lično.

Klimatsko zatopljenje, komet koji prema Zemlji juri,
Ritam mi neće poremetiti,
u kazino mi se žuri.

Ma, stvarno, sve su to gluposti male,
za koje poštenog čovjeka zaboli briga
jer tko bi događaje ove šljivio,
kad uskoro počinje nogometna liga!!!

Ruđer Horvat, 6.a razred
OŠ Trsat, Rijeka
Mentorica: Andrea Fodor Matijević

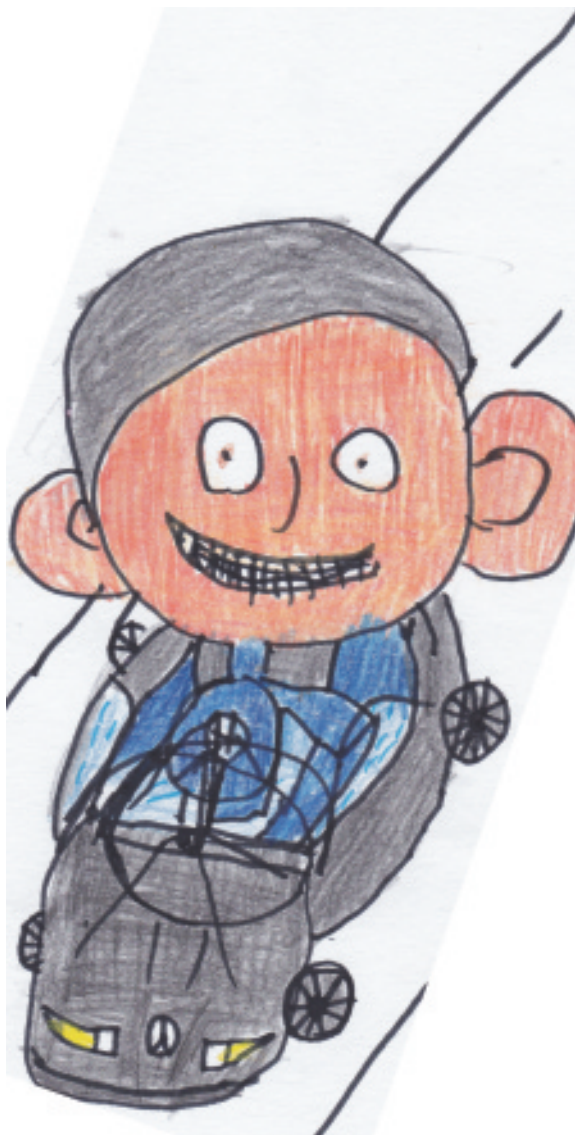

Noa Pavošević, 2.razred
PŠ Ivanovci (OŠ Ladimirevci)
Mentorica: Marija Bulut Lukačević

Što sanjaju životinje?

U snu maca miša lovi,
takvi su njeni snovi.
I dok tako miša ganja,
o juhici ona sanja.
Jedan psić je puno zijevao,
i u snu puno pjevao.
Sanjao je da su kosti,
na čajanci bili gosti.
Polje sanja svaka krava,
da uvijek je svježja trava
u kojoj je puno mrava.
U šumi spava sivi zec,
glasno broji Eci peci pec.
O jabuci sanja jež,
kada vuk dođe,
a on bježi!

Eva Vidaković, 3.razred
PŠ Ivanovci (OŠ Ladimirevci)
Mentorica: Ljiljana Marinjak

Marko Đuranić, 2.razred
PŠ Ivanovci (OŠ Ladimirevci)
Mentorica: Marija Bulut Lukačević

Pjesma o životnim (ne)zgodama

Jednom sam htjela astronaut biti,
ali pad s kreveta me uspio poraziti.
Rekli su mi: "U svemir nećeš
kada na pod umjesto da na Mjesec slijećeš!"

Sanjala sam potom sportsku karijeru
ali svaka lopta imala je svoju barijeru
Jednom kad sam reketom lopticu opalila,
rekli su mi: "Loptica je glavnog suca pogodila!"

Htjela sam biti kuhar, majstor za jela
al' hrana me nikako slušati nije htjela.
Požar i dim u kuhinji, vatrogasna kola došla,
rekli su mi: "Ostavi se ćorava posla!"

I tako sada sjedim i o brigama rišem,
nešto mi ide jer evo pjesmu pišem,
a kada vam život čudnim putem krene:
"Samo se nasmijte i sjetite se mene!"

Viktorija Perić, 1. b razred
Klasična gimnazija Ivana Pavla II, Zadar
Mentorica: Daria Gospodnetić, prof. hrvatskoga jezika

Karlo Andračić, 2.razred
PŠ Ivanovci (OŠ Ladimirevci)
Mentorica: Marija Bulut Lukačević

Sreća

Postoje različiti oblici sreće
a neki kažu da nas upravo ona pokreće!

Sreća je smiješak na dječjem licu
kada dobije lizalicu na tisku ili igračkicu!

Sreća se krije i u najglasnijem vrisku
jer je simpatija otpuhnula pusicu ili poslala poruku!

Sreća je kad dijete ugleda majku i ispriča joj vic,
a majka mu dozvoli da sjedne u autu za prvi sic!

Sreća je kad jedini nečiju tajnu znaš,
ili se probudiš i lijepog sna se sjećaš,
a pogledaš van i još je sunčan dan!

Sreća je u malim stvarima, sreća su sitnice,
sitna poput pčelice, u srcu kad se nalazi,
osjećaj je lijep koji nikad ne prolazi!

Maša Jurin, 1. b razred
Klasična gimnazija Ivana Pavla II, Zadar
Mentorica: Daria Gospodnetić, prof. hrvatskoga jezika

Lana Kolarić, 2.razred
PŠ Ivanovci (OŠ Ladimirevci)
Mentorica: Marija Bulut Lukačević

Kamenčići ili ne!

Šetala sam s mamom i sestrom po našoj ulici. Svom psu sam bacala kamenčiće koje voli loviti. Vidjela sam lijepe kamenčiće bijele boje i uzela ih u ruku. Ali to nisu bili kamenčići, nego osušeni pseći drekeci... Stisnula sam ih i razmrvila po ruci. Mama mi se se smijala pa sam se i ja nasmijala!

Leda Vahtarić, 1. razred
OŠ Josipa Broza Kumrovec
Mentorica: Marina Sušec

Jan Pavošević, 2.razred
PŠ Ivanovci (OŠ Ladimirevci)
Mentorica: Marija Bulut Lukačević

Brat i seka

Moj brat i ja često se posvađamo, ali se i najviše volimo i jedan bez drugoga ne možemo. Tu je i naša sestra koja je najbolja na svijetu. Ona prekrasno svira, a brat i ja plešemo.

Mihael Šeliga, 1. razred
OŠ Josipa Broza Kumrovec
Mentorica: Marina Sušec

Fran Pavošević, 2.razred
PŠ Ivanovci (OŠ Ladimirevci)
Mentorica: Marija Bulut Lukačević

Maja Todorović, 2.b razred
OŠ Ladimirevci
Mentorica: Marina Arambašić

Moj brat

Moj brat je pravi faca u razredu.
Pravi se važan,
a kod kuće nikad za sobom ne posprema!

Marta Karažija, 1. razred
OŠ Josipa Broza Kumrovec
Mentorica: Marina Sušec

Frida Šovagović, 2.b razred
OŠ Ladimirevci
Mentorica: Marina Arambašić

Moj pas

Imam malog psa koji je ljubav moja mala,
Ali moj tata govori da je on budala.

Mara Grilec, 1. razred
OŠ Josipa Broza Kumrovec
Mentorica: Marina Sušec

Dora Perošević, 2.b razred
OŠ Ladimirevci
Mentorica: Marina Arambašić

Zahodska simfonija

Jedna je učenica morala na zahod dok je bio sat glazbenog. Kad je počela obavljati nuždu, iz njezine učionice čula se glazba. Učenica je počela plesati (u zahodu) i pjevati (u zahodu). Kad se čuo zadnji ton učenica je u tom trenutku pustila vodu niz kanalizaciju. To je bila prava zahodska simfonija!

Lea Babić, 4. b razred
OŠ Visoka, Split
Mentorica: Ana Šćepanović

David Vranjković, 2.a razred
OŠ Ladimirevci
Učiteljica: Katarina Bulut Čolaković

Tipična večer

Kada dođe večer umorna sam kao pas, najdraža serija na TV-u, ali zaspim za čas.

Elena Jandrlić, 3.b razred
Hotelijsko-turistička škola Opatija
Mentorica: Ksandra Sinožić, prof.

Katarina Vinković, 2.a razred
OŠ Ladimirevci
Učiteljica: Katarina Bulut Čolaković

Zakaj se smeje Hana Juras

Pita mene moj dečko s kojim sam kliknula u vrtiću na prvu: Smijem si malo naglednuti drugu?

Ja mu velim "Sam probaj" i pokažem kažiprst! On se prestraši i veli dobro.

Hana Juras, 7 godina, Nedelišće

Mila Pušić, 2.a razred
OŠ Ladimirevci
Učiteljica: Katarina Bulut Čolaković

Zakaj se smeje Roko Juras

"Mama, buš ti moja žena dok bum veliki? Jako te volim!"
Mama mi veli da da nebre jer sam ja njezin sin i da ona ima svojega muža.

"Ali ipak bum svima rekel da si onda ve moja žena, a dok zrastem bum si nekšu našal!"

Roko Juras, Nedelišće, 5 godina

Tena Pisačić, 2.a razred
OŠ Ladimirevci
Učiteljica: Katarina Bulut Čolaković

Zakaj se Međimurci smejejo

Sakomo je neka na sveto smešno. Dok jen hmira od smeha, drugi ga čudno gleda.

Jo se smejem dok nešči govori gluposti, a deda za neka čist deseto.

Makar je on stori, a jo sem još dete, ima jena stvor kera nam je obedvoma smešna – dok nešči glasno pr... no, znote, vetra pusti.

Jo ne znam zakaj je to tak smešno, ali na to se si smejemo, posebno či je to negdi de je rom ne red ka tak neka napraviš.

Jedino moji baki je to ne smešno, nek joj ide na živce i joko je ozbiljna koli toga. Što zno, morti ipak i joj da smeh malo pobegne, dok ona na somo pr... znote, vetra pusti!

Helena Jurković, 2.r.
OŠ Gornji Mihaljevec
Mentor: Silvija Soldat

Mislav Pačarić, 2.a razred
OŠ Ladimirevci
Učiteljica: Katarina Bulut Čolaković

Zakaj so se Međimurci negda smejali

Negda so se ljudi v Međimurju več družili nek denes. Si su skupa delali, a pogotovo v leti i na jesen. Jeni su drugima pomagali na njivaj i v goricaj. Luščila se kuruza i prešalo grozdje, čehalo perje, a onda pak se obavezno moralo nekaj pojesti. A posle nekaj i spiti.

E, onda vam je bilo veselo. Najprije su nazdrovlali i špricere pili, kartali se i svoje žene zabovlali, a dok su već malo bili pod parom, počeli so vice prepovedati. Navek se jen veseljok našel koji je najbole vice prepovedal i zabovlav celo družino. Najbolše so bile lovačke priče, šterima je rom nišči ne veroval, al su se zakleli da je bilo rom tak. Se je bilo v redu dok je šala bila šala, ali ak se zmešal alkohol, znale su pasti i teške reči, a negda i šake. Posle ih je bilo srom i srdili su se jeni na druge, ali sam do druge selske veselice da je išlo se spočetka.

Klara Mikulan, 2.r.
OŠ Gornji Mihaljevec
Mentor: Silvija Soldat

Filip Novoselić, 2.a razred
OŠ Ladimirevci
Učiteljica: Katarina Bulut Čolaković

Krava i bik

Krava Sunčica i bik Slavko su se razišli. Slavku se neje dalo saki den delati dok Sunčica celi den leži- ili bi kuhala ili bi ležala v krevetu.

Tak je jenoga dena bik Slavko rekel: "Znaš kaj moja Sunčice? Meni je več pun kufer sega! Ja idem v Dunjkovec, a tebi srečno!"

Sunčica se bečala do tri vure popolne, a onda se zmislila: "Pa ja imam mobitel! Morem mu poslati poruko." I tak je natipkala ovakšega teksta: "JAJ, BIKEC MOJ, TAK MI FALIŠ! BUŠ SE VRNUL?"

Slavek si je premišluval celu noć i onda joj je odgovoril: "Znaš kaj Sunčice, stvarno sam bik ak se ti ne vrnem!"

I tak je drugoga tjedna bik Slavko došel dimo.

Nola Gyöfi, 2. a razred
OŠ Nedelišće
Mentorica: Dijana Fekonja Juras

Filip Jovinac, 2.a razred
OŠ Ladimirevci
Učiteljica: Katarina Bulut Čolaković

Dok se ja smejem

Dok se ja smejem mi soze idejo. Ja se smejem saki den. Smejem se i za stolom pa čak i v rano jutro dok si spijo. Najbole se smejem dok idem v školo, dok se v kolono smestimo i idemo na zajtrek. Tam pak se tak smejem kaj jesti nebrem. Smejem se i doma i seposud. I tak vam je to do kraja dneva. Najte se zabiti smejati saki den kak ja.

Ivano Križaić, 2. b razred
OŠ Ivanovec
Mentor: Mirela Radovan

Jeronim Glavica, 2.a razred
OŠ Ladimirevci
Učiteljica: Katarina Bulut Čolaković

Zakaj se si smejejo?

Šola je dok se nasmeješ, ali zakaj se si tulko smejejo? Smejejo se si od ranoga jutra, za obed, zajterek i večerjo. Čak se smejejo i dok spijo. Smejejo se si i dok se tušerajo. No, da bodo se več prestali smejati? Dobro, moram priznati i ja se celo vreme sam smejem i baš sam srečen. Smejati se navek tre.

Jakov Jančec, 2. b razred
OŠ Ivanovec
Mentor: Mirela Radovan

Petar Mavrin, 4. razred
PŠ Miklavec

Zakaj se ja smejem

Smeh leči se rane,
tak velidu naši stori.
Lepo je videti čoveka nasmejanoga
a ne ka ti budu drugi rekli
pogledni ga kak je fujasti ili fujasta.

Ja pak se stare izreke jako dobro držim.
Tak ka se smejem negda i vum bez veze
i s tem fletno mami živce zdignem.
Unda je srdita i veli daj ju več vuha bolidu,
a ja ji velim nej biti fuja fujasta
tak bi ti i naša prabakica rekla.

Ja se smejem z jaoko čudaj razloga.
Najlepši i najvekši smeh je dok petice
z ispita dobim.
Smejem se kak grlica.
Tu su i slavlja rođendanska i koje kakve fešte
i mladenačke zgode i vici za smeh.
O ho ho i kraj škole, prazniki i sloboda
i smeha nigdar nej dosta.
Rado se smejem dok se i drugi od srca smejejo.

Tu je još jeden veliki razlog za smeh,
al ne znam dal da ga povem
ili ga za sebe zadržim.
Al nej bo, bom povedala:
v pubertetskimi letima sem
i simpatiju v školi na hodniku milo gledim
pa se potiho i sramežljivo smejem.
Dok mimo mene prejde
srčeke mi zatitra i lice se začrleni,
a najlepše mi je dok se on meni nasmeje.

Lorena Kovač, 7. razred
OŠ Domašinec
Mentorica: Sanja Vebarić

Zakaj se močko smejemo

Jo vam imam joko smešnoga močka.
Smešen je i dok spi
i dok po hiži beži.

Smešen je
dok se som pred sobom
vu špiglu prestroši!
Dok kuglice po hiži nagoja,
pa se ruži i treska.

Dok se kotura
kak palačenka
i dok mami z stola
nestane pečenka.

Dok skoče za mišom
i muhe lovi,
dok šepa
kak ga noga boli.

Makar gluposti dela,
si mu se smejemo
i rada ga imamo.

Luna Boršić, 2.r.
OŠ Gornji Mihaljevec
Mentor: Silvija Soldat

Zakaj se Međimurci smejejo

Zakaj se Međimurci smejejo?
Pa zoto kaj v Međimurju
Navek jega plesa, zobave i smeha,
Si se družijo i feštajo bez greha.

Pajdoše si imajo
Z jima pijejo,
Gledijo puce,
povedajo vice.

Jedni druge imajo radi
I ne živijo v nikši zavadi.

Mia Krnjak, 2.r.
OŠ Gornji Mihaljevec
Mentor: Silvija Soldat

Zakaj smo se v školi smijali

Sedeli mi deca
fčera v školi
i vučili se slova.

Pita naša vučiteljica
štere reči
na slovo Ž znomo.

Nabrojamo mi,
se fele reči...
Štefek veli: "Želodec!"
Trezika veli: "Žgaravica!"
A Petrek z zodnje klope kriči:
"Žganica!"

Petar Zadravec, 2.r.
OŠ Gornji Mihaljevec
Mentor: Silvija Soldat

Zakaj se jo smejem

Dok mi nešči
vica poveda
smejem se
kak da je sejmena sreda.

Dok ga skužim,
tak se smejem
kaj z rokaj
po stolu ružim.

Pa si spijem
i napijem,
a onda ne znam ništ.

Zoran Krobot, 2.r.
OŠ Gornji Mihaljevec
Mentor: Silvija Soldat

Moj japa

Dok se ja smejem
z ustima sam meljem.
Al nečem prestati
Jer onda moram iti spati.
Spati ja nečem,
To navek japi rečem.
Al neposluhne on mene,
sam one druge žene.
Svoju ženu navek sluša
a ak ne, z tela mu dleti duša.
Jer moja je mati snažna i jaka,
Nije to japi neka žena laka.
Al drži se on navek,
Da posluhne, to mu je lek.

Dina Jurišić, 4.b
OŠ Ivana Gorana Kovačića Sv. Juraj na Bregu
Učiteljica: Jelena Dokleja

Sve naopako

Danas osim što sam naopako obula čarape,
u školi kad smo trebali napisati pjesmicu "što smo
radili za vikend"
moja pjesmica je zvučala ovako:
šetala sam šumom,
rijekom je tekla šuma,
iznad ptica letjele su krošnje,
noge su šuštale pod mojim lišćem.

Kesteni su brali mamu,
livada je trčala sestrom,
a trava je kosila brata.

Nakon šetnje otišla sam kući.
Zadaća me napisala
i lektira me pročitala.
Večera me jela
i zubi su me prali,
A krevet je rekao:
zaspat ću na tebi.

Pitam se samo u ova naopaka vremena
hoće li se i ocjene u školi
naopako zapisati,
a izostanci u dnevniku
netragom izbrisati!
Obut ću i sutra naopako čarape,
Tko zna! Možda nešto od ovoga i bude!

Elena Vurušić, 6. r.
OŠ Gornji Mihaljevec
mentorica: Lidija Novak Levatić

Lea Gašparić, 6. c razred
OŠ kralja Tomislava Našice

Lea Gašparić, 6. c razred
OŠ kralja Tomislava Našice

Autori u zborniku smijeha

Lea Babić - OŠ Visoka, Split.....	80
Fran Barić - III. osnovna škola Bjelovar.....	57
Luna Boršić - OŠ Gornji Mihaljevec.....	100
Luka Cafuk - III. osnovna škola Bjelovar.....	51
Lea Gašparić - OŠ kralja Tomislava Našice.....	107
Mara Grilec - OŠ Josipa Broza Kumrovec.....	78
Nola Gyöfi - OŠ Nedelišće.....	92
Ruđer Horvat - OŠ Trsat, Rijeka.....	63
Roko Ivanović - III. osnovna škola Bjelovar.....	53
Ela Ivko - XV.gimnazija (MIOC), Zagreb.....	35
Jakov Jančec - OŠ Ivanovec.....	96
Elena Jandrić - Hotelijersko-turistička škola Opatija.....	82
Hana Juras – Nedelišće.....	84
Roko Juras – Nedelišće.....	86
Maša Jurin - Klasična gimnazija Ivana Pavla II, Zadar.....	69
Dina Jurišić - OŠ Ivana Gorana Kovačića Sv. Juraj na Bregu.....	104
Helena Jurković - OŠ Gornji Mihaljevec.....	88
Marta Karažija - OŠ Josipa Broza Kumrovec.....	76
Tonka Keran - OŠ Dobri, Split.....	24
Mateo Kerhat - PŠ Stipanovci	59
Lorena Kovač - OŠ Domašinec.....	98
Josip Krajner - PŠ Stipanovci.....	61
Cvita Kranjčević - III. osnovna škola Bjelovar.....	55
Ivano Križaić - OŠ Ivanovec.....	94
Mia Krnjak – OŠ Gornji Mihaljevec.....	101
Zoran Krobot - OŠ Gornji Mihaljevec.....	103
David Krznar - OŠ Ivana Gorana Kovačića Sv. Juraj na	

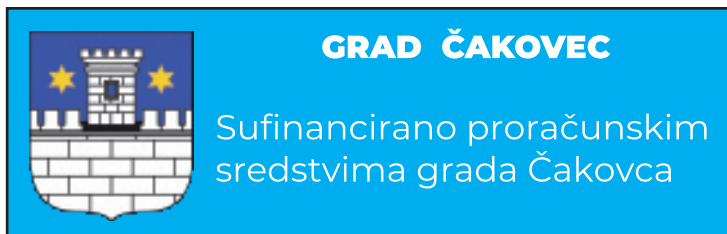
Bregu.....	26
Matea Latin - OŠ Šijana Pula.....	47
Petar Mavrin - PŠ Miklaveć.....	33
Klara Mikulan - OŠ Gornji Mihaljevec.....	90
Mihael Moguš - PŠ Stipanovci.....	31
August Obrovac - OŠ Mijata Stojanovića, Babina Greda.....	28
Tena Panić - OŠ „Vladimir Nazor“, Đakovo.....	15
Viktoria Perić - Klasična gimnazija Ivana Pavla II, Zadar.....	67
Nikola Regvat - OŠ Josipa Broza Kumrovec.....	41
Matija Sabljak - III. osnovna škola Bjelovar.....	49
David Staroveški - OŠ Josipa Broza Kumrovec.....	43
Noa Sušec – Klanjec.....	39
Mihael Šeliga - OŠ Josipa Broza Kumrovec.....	73
Mia Širola - OŠ Šijana Pula.....	45
Leda Vahtarić - OŠ Josipa Broza Kumrovec.....	71
Eva Vidaković - PŠ Ivanovci.....	65
Elena Vurušić – OŠ Gornji Mihaljevec.....	105
Petar Zadravec - OŠ Gornji Mihaljevec.....	102

Karikaturisti u zborniku smijeha:

Karlo Andračić - PŠ Ivanovci.....	68
Nina Berečić - PŠ Ivanovci	32
Lora Bujanić - OŠ Ivanovec.....	56
Tia Đurakić - PŠ Ivanovci.....	23
Marko Đuranić - PŠ Ivanovci.....	66
Paulina Đurđević - PŠ Ivanovci.....	30
Pavel Đurđević - PŠ Ivanovci.....	48
Teo Đurković - PŠ Ivanovci	46
Lea Gašparić - OŠ kralja Tomislava Našice.....	108
Jeronim Glavica - OŠ Ladimirevci	95

Emanuel Golemac - PŠ Ivanovci.....	54
Sara Gradinjan - PŠ Ivanovci.....	27
Dorian Greganić - PŠ Ivanovci	40
Tamara Ignjac - PŠ Ivanovci	25
Filip Jovinac - OŠ Ladimirevci	93
Ema Kodba - OŠ Ivanovec.....	58
Lana Kolarić - PŠ Ivanovci.....	70
Shannea Konjušak - PŠ Ivanovci	44
Tia Leček - OŠ Ivanovec.....	62
Eva Magić - PŠ Ivanovci.....	52
Ivano Magić, - PŠ Ivanovci.....	38
Petar Mavrin - PŠ Miklaveć.....	97
Filip Novoselić - OŠ Ladimirevci	91
Mislav Pačarić - OŠ Ladimirevci.....	89
Fran Pavošević - PŠ Ivanovci.....	74
Jan Pavošević - PŠ Ivanovci.....	72
Marin Pavošević - PŠ Ivanovci	34
Noa Pavošević - PŠ Ivanovci.....	64
Dora Perošević - OŠ Ladimirevci.....	79
Tena Pisačić - Ladimirevci	87
Mila Pušić - OŠ Ladimirevci.....	85
Frida Šovagović - OŠ Ladimirevci.....	77
Maja Todorović- OŠ Ladimirevci.....	75
Nika Tomašek - OŠ Ivanovec.....	60
Eva Vidaković - PŠ Ivanovci	50
Katarina Vinković- OŠ Ladimirevci.....	83
Lea Vinogradac - PŠ Ivanovci.....	42
David Vranjković - OŠ Ladimirevci.....	81

Zbornik je sufinanciran sredstvima:

Sveti Juraj na Bregu

**Općina
Gornji Mihaljevec**

